

Границите на Симеона не спираха при Хема. Долу, в богатия юг, очакваше свободата си, ^и ^с тема България.

Глава V

През есента на 1187 година император Исак Ангел се отпра-
ви към София, за да се поклони на мощите на свети Йоана Рилски,
наскоро върнати от унгарския крал Бела. Придружен от многобройни
войски, той смяташе да продължи в своя нов поход, за да нападне
България откъм западната страна.

Тежка зима затрупа хемските проходи с дълбок сняг, изли-
чи планинските пътеки, заледи реки, из друмищата се явиха огром-
ни глутници. Византийските войски останаха на зимуват в София.
Исак Ангел се върна към топлото очарование на Пропонтида, към
радостите на лова и състезанията в Хиподрома.

Ала през пролетта, когато люлякът покри с обилен уханен
цвят Хема, василевсът потегли през Етрополския проход към Търнов-
град.

Първата голяма, силна крепост, която се изпречи на пътя му бе Ловеч.

Напразно войските на Исак се опитваха да сломят юначната съпротива на българите. Претъпкани с храбри бранници, яките, не- престъпни бойници се издигаха в небесата, сякаш искаха да стиг- нат надоблачните висоти. А пролетните води на придошлия Осъм те- чяха буйни и гневни, като не позволяваха на врага да го преброди под смъртоносния дъжд на българските стрели.

Крепостта се отбраняваше от Асен и братята му.

Три месеца изминаха в напразни нападения. Българите бяха добре снабдени с храна и оръжия. Съпротивата им беше несломима. Пътят за Търново мощно защитен. Исак Ангел се надяваше поне на един малък успех, за да може да сключи мир с непокорните българи